

לא במיקרה דרש הבן (או חבריו) רבע מיליון דולר

דמי כופר מאבי הילד - הוא ידע שאצל אביו

מתגלגלים מיליוני דולארים בתוקף תפקידו בקהילה

החניפה שולא היתה

בניגוד לגירסת האב, שהמרובר בעילוי — כי הנער הוא פוחז הפוזל לעולם החילוני, קורא סיפרות בלתי־דתית, ברח לא אחת מהבית, ואף שכר דירה ברמת־גן תחת השם חזיר (בערבית: ברול). הוא אפילו נזרק מישיבות שונות.

כשלב זה נכנסו לתמונה ראשי אגודת־ישראל, הח"כים שלמה לורינץ, איש בני־ברק, ויושב־ראש הקואליציה, אברהם שפירא, עקבו מקרוב אחרי השתלשלות הפרשה. הם נכנסו ויצאו מבית ברזילי, וכאשר ראו שהחקירה מסתעפת, רמוזו שאין צורך לטפל אלא בעניין החטיפה בלבד. הם נטו להניח שאין המרובר כלל בחטיפה לצורכי חסייה כספית.

כבר ביום השישי, 48 שעות אחרי שהמישטרה הוועקה לפעולה, נראה שהנער אומנם נעדר מביתו, אך כנראה שלא נחטף.

בני־ברק מוחה חרדים רבים נאספים מיידי אחרי היוודע דבר החטיפה, ליד בית המישי-פחה. רבים בבני־ברק האמינו שהמדובר במאבק בין חצרות האדמו"רים.

כאשר התבררה לחרדים השערת השוטרים, נוצר נתק בין שומרי־החוק ובין המקומיים. עתה הם עשו הכל כדי שלא לעזור למישטרה.

לא נחטף, כן נחטף

אך הסיפור ידוע: הבן טילפן וביקש מאביו לבוא לנתניה עם הכסף. הוא נתפס שם על־ידי השוטרים שהמתינו לו, על־פי הודעה מוקדמת, וכזה תמו תישעת ימי התרגיל שלו. לכאורה, הסתיים התרגיל בלי נזק, אך למעשה, חשף הנער במעשהו את עסקיו של אביו ושל חרדים רבים אחרים בבני־ברק ובירושלים, שבשתי־הן חקרו לובשי־מדים ובלשים את פרשת החטיפה.

האב הוא ראשי־ישיבת מישכן שימעון, האם, בת־שבע, עוברת בישיבה, והבן הבכור מנהל אותה. לכאורה האב הוא חסר־פרוטה, אך למעשה הוא מגלגל סכומי־עתק במיגרת תפקידו בקהילה החזרית. לא אחת היה הבן סוחר מהאב

בית המישפחה דירתה של מישפחת ברזילי ברחוב עזרא 52 בבני־ברק. דירת ראש הישיבה, שמריהו ברזילי, שבנו. העילוי בתורה" משה. עבד" עליו, סיפר לו שנחטף, נמצאת בקומה השלישית. בני המישפחה סירבו בעקשנות לפתוח את דלת ביתם לפני נציגי כלי־התיקשות.

חטיפות. אולם באופן מפתיע מתברר, כי סעיף אחר בחוק שלנו — סעיף כוללני מאוד — מתבסס על מיקרה רומה מאד שהתרחש באנגליה בשנת 1933, ואשר הפך לתקדים.

בשנת 1933 התלוננה גברת מגלי לפני המישטרה באנגליה, כי גבר, שאת תיאורו מסרה לתוקרים, עצר אותה ברחוב, שלח אגרוף בפניה ושרד את אגרוף. המישטרה התייחסה כרצינות רבה למיקרה, ערכה בעיר סיוורים וסריקות לגלות את השודר. כמה אנשים, שתיאורם התאים לזה שמסרה המתלוננת, אי נעצרו ונחקרו.

או התברר כי הגברת כדתה את כל הסיפור מליבה. לא היו דברים מעולם. המישטרה הוועמת העמידה את האשה לדין על עבירה ארכאית, שנקראה „גרימת נזק לציבור“. בית־המשפט קבע, כי הנאשמת אומנם עברה עבירה זו במעשיה, וכי כאשר חטיפות. אולם באופן מפתיע מתברר, כי סעיף אחר בחוק שלנו — סעיף כוללני מאוד — מתבסס על מיקרה רומה מאד שהתרחש באנגליה בשנת 1933, ואשר הפך לתקדים.

בשנת 1933 התלוננה גברת מגלי לפני המישטרה באנגליה, כי גבר, שאת תיאורו מסרה לתוקרים, עצר אותה ברחוב, שלח אגרוף בפניה ושרד את אגרוף. המישטרה התייחסה כרצינות רבה למיקרה, ערכה בעיר סיוורים וסריקות לגלות את השודר. כמה אנשים, שתיאורם התאים לזה שמסרה המתלוננת, אי נעצרו ונחקרו.

או התברר כי הגברת כדתה את כל הסיפור מליבה. לא היו דברים מעולם. המישטרה הוועמת העמידה את האשה לדין על עבירה ארכאית, שנקראה „גרימת נזק לציבור“. בית־המשפט קבע, כי הנאשמת אומנם עברה עבירה זו במעשיה, וכי כאשר

פוחז הפוזל לעולם החילוני, קורא סיפרות בלתי־דתית ואפילו נזרק מישיבות שונות

עוד בשנת 1954, הוא הסעיף הכללי שעליו ניתן להעמיד את הנער לדין, במישפט אשר (פ"ט 53/54, פ"י ח' עמ' 785) הועמדה חברת התחבורה לדין, על כך שהשכיחה את שירותיה לחמש שעות עקב מותו של סרן — שלדעתה נגרם מלחץ הקהל. אחרי דיון מעמיק של חמישה שופטים נקבעה ההלכה, כי סעיף התקלה הציבורית שריר וקיים ואפשר

השתמש בו. אומנם, השופטים הביעו את מורת־רוחם מהיקפו הרחב של הסעיף, והזהירו שלא לעשות בו שימוש רב ואף המליצו למחוקק למחוק מספר־החוקים שלנו.

אולם היום, שלושים שנה מאוחר יותר, עדיין חי סעיף זה וקיים, ועוד קיבל מתכנת חדשה בחוק הישראלי משנת 1977.

על פי סעיף זה נראה כי משה גרם במעשיו תקלה לציבור, כפי שעשתה הגברת מגלי, ואפילו שופט המיעוט בפסק־דין אשר היה מרשיע אותו. השופט משה זילברג, שניסה לפרש את סעיף העבירה בצורה מצמצמת ביותר, נעזר כרוגמה בפסק־הדין מגלי. הוא קבע כי תקלה לציבור, על פי סעיף זה, שפרושה תקלה הנגרמת לציבור מרשויות הציבור עצמו, ולא על־ידי אדם פרטי, וכיוון שהגברת מגלי הפעילה את המישטרה, שהיא רשות